

A felemelkedés első jele és a közönséggel való kapcsolat megteremtésének első lehetősége az 1956-ban Vásárhelyen a Petőfi Művelődési Házban megrendezett kiállítás. Utána rendszeresen vesz részt országos és helyi kiállításokon, 1959-ben a Műcsarnok kamaratermében rendez önálló kiállítást. Ennek elismeréséül kapja 1960-ban a Munkácsy-díj III. fokozatát. További munkássága nyer elismerést 1964-ben a Munkácsy-díj I. fokozatával. Közben a „választott szülőváros” megbecsülése a VI. Vásárhelyi Őszi Tárlaton neki juttatja a Tornyai Plakettet. Megkezdődik a művészetpolitika adósságtörlesztése. Egyre nagyobb kedvvel dolgozik és egyre többet. A magyar nemzeti galériabeli kiállítás anyagának jó része erre a hivatalos elismerésben és a vásárhelyiek emberi megbecsülésében magára talált évekre esik. Alkotó munkája feltételei is megjavulnak: 1965-ben műtermes lakást kap.

Feladatának — saját fogalmazása szerint — a munkát tekinti, ezzel pedig a művészet és a társadalom egymáshoz való teljes közel kerülését kívánja szolgálni. Ez a közel kerülés társadalmilag és emberileg már jórészt megvalósult, a nagy

Tanya viharban

válaszfallak leomlottak. A szellemi és művészi közel kerülés elősegítése a művészek feladata.

Vallja és művei igazolják, hogy csak élmények, reális élményanyag alapján tud dolgozni. Művei mindig a valóság által kiváltott érzelmi hatást tolmácsolják a képzőművészet sajátos nyelvén. Művészetével az emberekhez kíván szólni. Szpekulációból nem tud képet alkotni. Elismeri, hogy a XX. század művészete sok értékes, forradalmi újítást hozott, és egészen a végső formáig vitte el a képzőművészetet, mindebből azonban a maga számára csak az hasznosítható, ami a mondanivalót szolgálja. Az önmagukért létező formák, a tartalom nélküli öncélúság számára idegen.

Az egyetemes művészet alkotásainak gazdag kincsházából a régiek közül Rembrandt és Michelangelo, a XX. század művészetéből pedig Cézanne és Picasso